

Pastoraat en gebed in de nazorgsituatie of healingroom

door Drs. Gordon van Veelen

Deze korte cursus heeft als doel het pastoraat en het gebed in de nazorgsituatie of healingrooms effectiever te maken.

Gebed in de nazorgsituatie

Met de nazorgsituatie bedoelen we het gebed met mensen, die op een uitnodiging tijdens de dienst of spontaan na afloop naar voren komen voor gebed, schuldbelijdenis, aandacht, en pastorale zorg. Ook buiten de dienst kunnen zich dergelijke nazorgsituaties voordoen, bijvoorbeeld in de Healing Rooms, tijdens kringavonden, vrouwenochtenden, of gewoon bij contacten thuis. Kenmerkend voor deze nazorgsituaties is, dat we op dat moment niet de mogelijkheid hebben om een uitgebreide pastorale zorg te leveren, met alles wat daarbij komt, zoals intake-gesprek, zeven-stappen-plan, huwelijkspastoraat, het geven van praktische opdrachten, bijbelstudie, leesopdrachten etc. We zouden deze situaties ook kunnen omschrijven als geestelijke EHBO. En juist omdat de mogelijkheden om uitgebreid kennis te maken of een lang raadgevend gesprek te voeren, of een traject uit te zetten, afwezig zijn, is het zo belangrijk, dat wij snel tot de kern van het probleem kunnen doordringen en als het ware een (nood)verband aanleggen of een levensreddende injectie toedienen.

Meer nog als in alle andere pastorale situaties hebben wij dan de leiding en openbaring van de Heilige Geest nodig om de problemen juist in te schatten (diagnose) en de juiste oplossing, steun, bemoediging, of waarschuwing (medicatie) te geven.

Het is duidelijk, dat deze geestelijke EHBO zijn beperkingen heeft. Wanneer mensen komen met huwelijksproblemen of problemen, die gerelateerd zijn aan geestelijke onvolwassenheid, dan is er een andere, langduriger, vorm van gesprekspastoraat

nodig. Het is belangrijk, dat we dit snel genoeg erkennen en niet gaan proberen iets in tien minuten op te lossen, wat we in zo'n kort tijdsbestek helemaal niet kunnen oplossen. In zo'n situatie moeten we doorverwijzen naar het pastorale team, een uitgebreide bevrijdingsbediening (bv. Zeven-stappen plan) of de confident aanmoedigen, dat hij of zij de basis cursussen van de gemeente gaat volgen en deel gaat nemen aan een celgroep. We kunnen de personen in kwestie natuurlijk wel een zegen of bemoediging meegeven; het liefst iets dat door de Heilige Geest is geïnspireerd.

Wie zijn wijzelf en welk gezag hebben wij?

Een van de eerste vragen bij deze vorm van pastoraat is, wie wijzelf zijn. Immers als ik niets ben of niets heb, heb ik ook een ander weinig te bieden of te geven. Natuurlijk kan ik voor iedereen bidden en dat is goed. Maar wij staan dan niet in de positie, die wij als deel van het lichaam van de levende, opgestane Heer Jezus zouden moeten innemen.

Zowel in het O.T., het N.T. als in de kerkgeschiedenis blijkt vaak, dat mannen- en vrouwen Gods, die werkelijk vruchtbaar waren in hun bediening, wisten wie zij waren en wat zij te bieden hadden.

Ik noem een paar illustratieve teksten: 2 Kon.1:9 *Achazja stuurde een bevelhebber met vijftig mannen naar Elia toe. Ze troffen Elia aan op de top van een berg. De bevelhebber zei: 'Godsman, de koning beveelt u naar beneden te komen.' Maar Elia antwoordde: 'Als ik een godsman ben, laat er dan vuur uit de hemel komen om u en uw vijftig mannen te verteren.'* Hierop kwam er vuur uit de hemel dat de bevelhebber en zijn mannen verteerde. Dit is een van de minder bekende geschiedenissen uit het leven van Elia. Koning Achazja heeft in verband met een ziekte een gezant gestuurd naar Baäl Zebub, de God van het Filistijnse Ekron om een toekomstvoorspelling te vragen. Elia vangt de gezant onderweg op en deelt hem mee, dat Achazja zeker zal sterven, mede

omdat hij de hulp van een heidense godheid heeft ingeroepen. Koning Achazja besluit, daarom Elia gevangen te nemen en terecht te stellen. De uitgezonden bevelhebber spreekt Elia aan als godsmann (in hun ogen zijn de dienaren van Baäl Zebub waarschijnlijk ook godsmannen). Elia neemt echter deze titel zeer serieus. Hij is zich bewust, dat hij aan de God van Israël verbonden is en de Geest van God in hem woont. Hij neemt de uitdaging aan. Als (zonder dat Elia zelf daaraan twijfelt) hij een man Gods is, moet dat nu maar blijken door de kracht, die er aan zijn bediening verbonden is. Evenals bij het beroemde offer op de Carmel komt er nu vuur uit de hemel.

Hand.19:13vv. *En ook enige van de rondreizende Joodse geestenbezweerders waagden het over hen, die zulke boze geesten hadden, de naam van de Here Jezus te noemen met de woorden: Ik bezweer u bij de Jezus, die Paulus predikt. Het waren nu zeven zonen van een zekere Skevas, een Joodse overpriester, die dit deden. Maar de boze geest antwoordde en zeide tot hen: Jezus ken ik en van Paulus weet ik maar wie zijt gij? En de mens, in wie de boze geest was, sprong op hen af, overweldigde hen tezamen en bleek zoveel sterker dan zij, dat zij zonder kleren en gewond uit dat huis moesten vluchten.* De boze geest was weinig onder de indruk van deze joodse geestenbezweerders, omdat zij niet zoals Paulus met Jezus waren verbonden. Zij behoorden niet tot het lichaam van Christus en daarom ontbrak het hun aan goddelijke autoriteit. Hij kende hen niet, want zij waren niets en zij hadden niets te bieden. Voor het gezag van Paulus zou de boze geest bang zijn geweest en hij zou zijn gevlucht. Paulus was in de geestelijke wereld een autoriteit, vanwege zijn verbondenheid met Christus.

In Gal.3:1 stelt Paulus de gelovigen van Galatië de volgende vraag: *Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij de Geest ontvangen ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof? Zijt gij zo*

onverstandig? Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt gij nu met het vlees? Was het dan tevergeefs, dat gij zoveel hebt ondervonden? Ware het slechts tevergeefs! Die u de Geest schenkt en krachten onder u werkt, doet Hij dit ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof? Paulus kan deze vraag rustig stellen, omdat de Galaten heel best weten, dat zij de Geest hebben ontvangen. Zij zijn zich er diep van bewust en herinneren zich ook precies, wanneer zij de Geest hebben ontvangen. Bovendien gebeuren er door de Geest allerlei zichtbare krachten in de gemeente. Zij weten wat zij hebben.

Een andere heldere tekst vinden we in de geschiedenis van de genezing van de verlamde man bij de Schone Poort van de tempel. We lezen in Hand.3:6 *Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeer: Wandel! En hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op, en terstond werden zijn voeten en enkels stevig.* Hier zien wij, dat Petrus zich zeer bewust was van wat hij had, namelijk kracht en geloof dat de verlamde genezen zou worden. Zo zeker als hij over zichzelf kon zeggen, dat hij geen goud of zilver had, wist hij te vertellen wat hij wel had, namelijk de kracht tot genezing van de verlamde man. Dit zelfbewustzijn leidt heus niet tot hoogmoed. Speciaal de brief aan de Efeziërs gaat in op onze positie in Christus en de macht van het lichaam van Christus op aarde.

Wat heb ik te bieden?

Gebrek aan dit zelfbewustzijn maakt namelijk, dat men de opdracht die Gods ons gegeven heeft, teruglegt bij Hem. Het gebed krijgt dan deze vorm: Heer wilt u deze persoon helpen of zegenen of genezen. Zachtjes zouden we daaraan toe kunnen voegen: Ik kan niets en heb niets te bieden. Maar dat is beneden de stand, waarop we zouden moeten leven. Wie door de Geest Gods geleid worden zijn zonen Gods. Wanneer de Heilige Geest in ons woont,

hoort dat zichtbaar te worden. Wij zijn zelf door onze wedergeboorte bovennatuurlijke wezens geworden. Wij behoren tot een burgerschap in de hemel.

Afhankelijkheid en zelfbewustzijn

De Here Jezus was zich zijn afhankelijkheid van de Vader diep bewust. In Joh.5:19 lezen we: *‘Waarachtig, ik verzeker u: de Zoon kan niets uit zichzelf doen, hij kan alleen doen wat hij de Vader ziet doen; en wat de Vader doet, dat doet de Zoon op dezelfde manier.*

De Vader heeft de Zoon immers lief en laat hem alles zien wat hij doet. Hij zal hem nog grotere dingen laten zien, u zult verbaasd staan! Want zoals de Vader doden opwekt en levend maakt, zo maakt ook de Zoon levend wie hij wil.

Ook de Here Jezus wist zich aan de ene kant totaal afhankelijk, maar aan de andere kant was Hij zelfbewust. Hij leefde door de Heilige Geest voortdurend in contact met de Vader. Hij wist: Ik ben Gods Zoon en heb de autoriteit om te doen wat ik de Vader zie doen.

Wij lezen niet, dat hij voor zieken bad. Hij genas ze gewoon. Hij bestrafte de boze geesten die ziekten veroorzaken en gaf de zieken opdracht om iets te doen wat zij niet konden. Zo lezen we in Luk. 6:10 over de genezing van een man met een verschrompelde hand. Nadat hij hen een voor een had aangekeken, zei hij tegen de man: *‘Strek uw hand uit.’ Dat deed hij en er kwam weer leven in zijn hand.*

Een ander voorbeeld is de opwekking van de gestorven Lazarus in Joh 11:41 *Toen haalden ze de steen weg. Daarop keek hij omhoog en zei: ‘Vader, ik dank u dat u mij hebt verhoord. U verhoort mij altijd, dat weet ik, maar ik zeg dit ter wille van al die mensen hier, opdat ze zullen geloven dat u mij gezonden hebt.’ Daarna riep hij: ‘Lazarus, kom naar buiten!’* We zien hier, dat Jezus leeft in een voortdurend contact met de Vader.

Kennelijk heeft Hij wel van te voren voor de opwekking van Lazarus gebeden. Nu dankt Hij slechts voor de verhoring van het gebed en treedt vervolgens handelend op door de

dode het bevel te geven naar buiten te komen. Tevens blijkt uit dit Bijbelgedeelte, dat de precieze bewoordingen er niet toe doen. Jezus zei direct: “Kom naar buiten” en niet eerst: “wordt wakker uit de dood”.

Het is in deze gebedsbediening belangrijk om te beseffen, dat de Here Jezus zelf door Zijn Geest in ons woont en door ons heen werkt. Wij hebben gezag over boze geesten en wij hebben gaven van genezing, wij hebben gaven van openbaring.

Geloof, kennen van God, en luisteren

Geloof in wonderen van God heeft enerzijds te maken met het kennen van God, niet door theologische kennis, maar door een intieme omgang met Hem met de hulp van de Heilige Geest. Daardoor weten we, welk karakter Hij heeft en dat God Zijn genade wil laten zien.

Aan de andere kant heeft geloof ook te maken met een nieuw zelfbewustzijn en een nieuwe zelfverzekerdheid, dat wij Gods afgezanten zijn. En om er voor te zorgen, dat we niet vanuit een bepaalde methode (los van directe openbaring) werken en steeds maar hetzelfde doen, hebben we van moment tot moment openbaring nodig om te onderscheiden, wat we op dit moment moeten doen. Het gebruik van de gave van het spreken in tongen is hierbij van groot belang. Tijdens het zachtjes bidden in tongen ondergaan we namelijk de sfeer, de toon, waarin de Heilige Geest spreekt. Deze toon kan lieflijk zijn, troostend, of vermanend of juist strijdbaar en zelfs toornig. Daarin ondervinden wij vaak al welke kant ons gebed of optreden op zal gaan. Tijdens het in tongen bidden kunnen ook allerlei gedachten of beelden bij ons opkomen. Ook die hebben we nodig bij de verdere bediening. Ook onze hulpvrager ervaart, dat er tijdens ons zachtjes of hardop in tongen bidden iets gebeurt. Hij of zij ervaart vaak, hoe de Heilige Geest controle neemt in de situatie en er een bepaalde opluchting optreedt.

In het ontvangen van openbaring zijn mensen heel verschillend. Grofweg kunnen we onderscheiden tussen hen, die de openbaring in de vorm van een beeld ontvangen en anderen,

die een verstandelijke indruk krijgen. Deze laatsten weten gewoon iets. Dan is er de mogelijkheid om openbaring te ontvangen door een stap in het geloof. Het voordeel van dat laatste is, dat we niet in de gelegenheid zijn om de openbaring van God aan ons eigen verstand te onderwerpen.

In de cursus over de werkingen van de Geest kunnen we heel veel leren over de noodzaak om onbevooroordeeld te zijn gedurende ons gebed. Daarin komt o.a. aan de orde dat een te grote betrokkenheid bij de nood van de hulpvrager, een te grote voorkennis, of irritatie aan onze kant (omdat iemand al weer om gebed vraagt) onze mogelijkheden om de stem van God te verstaan op een gevaarlijke manier kunnen beïnvloeden.

Ontmoeting met de levende Heer

Om wat voor vraag het ook gaat bij de hulpzoeker, openbaring is steeds heel belangrijk. Het gaat erom, dat de hulpzoeker wordt geconfronteerd met de levende, sprekende en handelende, opgestane Heer Jezus. Hij of zij komt niet alleen om onze menselijke, raad, advies, empathie en liefde, maar komt om Gods hulp. Wanneer wij die niet kunnen aanreiken, hebben wij als gezanten van God gefaald. Het is onze taak voor zover mogelijk een verbinding tussen de hulpzoeker en de Heer te leggen. Dat kan door een woord van God, waarin heel diep het zieleven van de hulpzoeker wordt aangesproken. Dat kan wanneer wij door de kracht van de Geest in de naam van Jezus een lichamelijke ervaring, genezing, of bevrijding bewerken. Let wel: Wij kunnen dat en wij hebben dat. Althans wij zouden het moeten hebben en moeten kunnen. Je mag gewoon zeker weten, dat de Heer Jezus tijdens de bediening naast ons staat en ons inspireert. Je kunt van jezelf de indruk hebben, dat je niet weet, wat je zou moeten zeggen of welke raad je zou moeten geven. Je kunt voor jezelf de vraag hebben: Moet ik vermanend een beroep doen op de zelfwerkzaamheid van de hulpvrager, of moet ik alleen maar bemoedigend en vertroostend spreken. Ons eigen beoordelingsvermogen schiet daar dikwijls te kort.

Wij zijn van nature geneigd uit te gaan van onszelf en hoe wij in die situatie zouden reageren. Maar God, die de harten van mensen kent, weet het precies! Wie dan vanuit een stap in geloof profetische woorden uitspreekt, zal vaak vanuit zijn eigen verbazing dingen zeggen, die we beslist niet zelf hadden kunnen bedenken.

Terug naar de Herder

Uiteindelijk is het de taak van iedere vorm van herderlijke bediening om de schapen weer dichtbij de Opperherder te brengen. We kunnen het nog veel sterker zeggen. Daar waar een ongestoorde intieme verhouding is tussen een gelovige en de Vader, is alles goed. Beter is niet mogelijk! De rank, die nauw aan de wijnstok verbonden is, gaat vrucht dragen. Het kan niet anders! De diepste innerlijke genezing, de diepste lichamelijke genezing, de diepste bevrediging, het diepste inzicht in je zelf, de ingrijpendste karakterveranderingen vinden plaats, waar een ongestoorde verhouding is tussen een gelovige en de Vader.

Wie leeft in gehoorzaamheid aan de Heilige Geest, ontvangt het best mogelijke leven (in Gods ogen) en komt het dichtst bij het doel, dat God met ons voor heeft. Dat hoeft natuurlijk niet altijd eenvoudig te zijn of zonder moeilijkheden. Maar we weten ons dan in het centrum van Gods wil. De Heilige Geest zal ons dan meenemen op een weg, waarlangs wij steeds diepere verandering, genezing en bevrijding ontvangen. Daarbij zal Gods Geest natuurlijk vaak bepaalde bedieningen van anderen inschakelen, zoals onderwijs, pastoraat, 7- stappen-plan, bedieningen van genezing etc.

Niet te helpen

Een deel van alle pastorale inspanningen werken niets of weinig uit, omdat de confident op bepaalde terreinen weigert zich in vertrouwen aan de Here Jezus over te geven en Hem te gehoorzamen. Men heeft eigen voorwaarden, zelfgekozen terreinen van ongehoorzaamheid. Men wil bepaalde (zelfgekozen) resultaten, men heeft een eigen

levensagenda, men wil het eigen gelijk vasthouden, of de eigen verongelijking of men zwelgt in zelfmedelijden. Men accepteert niet het gezag van de pastor, maar accepteert alleen wat goed valt. Men wil wel de oplossing van een probleem, maar niet gehoorzamen. Men wil wel gemakzuchtige bevrijding, maar niet zelf strijden. Men wil het eigen ego overeind houden. Men komt niet tot verbrokenheid.

Wie een eigen agenda heeft buiten God, ondervindt Gods zegen maar ten dele (of helemaal niet) over de zelfgekozen wegen en plannen. Veel pastorale problemen hebben hun oorsprong in wantrouwen aan Gods goede bedoelingen en geloof in de leugen, dat het dienen van God betekent, dat ons alle moois wordt afgepakt. Hulpvragers willen soms zondige patronen of relaties vasthouden, of stellen eerst allerlei eisen aan God, voordat ze Hem willen gehoorzamen. Om hun van het tegendeel te overtuigen is soms veel tijd en inspanning nodig.

Wanneer wij merken, dat de problemen, die een hulpvrager heeft, vastzitten aan het niet willen staan in de wil van God, kunnen we op zo'n moment verder niet veel doen. Het is zelfs gevaarlijk om te veel begrip te tonen. Onze lievigheid moet niet groter worden dan Gods liefde. Wij kunnen niet helpen, wanneer God wegens ongehoorzaamheid niet wil helpen!

Sympathie

Een van de gevaren van de pastorale bediening is het bevangen raken door sympathie. In de ernstigste vorm betekent dit, dat we op grond van het ons vertelde verhaal (bijvoorbeeld over huwelijksproblemen) reeds partij gekozen hebben voor de eerste hulpvrager, voordat we de andere partner ook maar hebben gehoord. De meeste mensen zijn van nature gevoelig voor het leed, dat een anders ons vertelt. We zijn zelfs extra gevoelig, wanneer wij ons tot een bepaalde hoogte herkennen in het vertelde verhaal. Sympathie met de hulpvrager kan heel gevaarlijk zijn, omdat onze sympathie en begrip soms haaks staan op Gods beoordeling van de zaak. Zo

zouden we sympathie kunnen opbrengen voor een gelovige, die vanwege eenzaamheid een relatie is aangegaan met een ongelovige. We zouden sympathie kunnen opbrengen met iemand, die moeite heeft met gezag. En voor we het weten, geven we de persoon in kwestie gelijk in deze keuze van rebellie tegen een als dictator afgeschilderde gemeenteleider of echtgenoot. Ook al kunnen we begrip voor iemands gevoelens opbrengen, betekent dat nog niet, dat de persoon in kwestie op de juiste manier met zijn of haar gevoelens omgaat. Gelovigen hebben de opdracht hun gevoelsleven onder de controle van de Heilige Geest te brengen. Ook onder gelovigen zijn er mensen met vleeselijke ambities en eerezucht, die het anderen hoogst kwalijk nemen of jaloers worden, wanneer ze in hun zelfontplooiing en gelijkhebbigheid niet worden gesteund.

Confrontatie met eigen pijn

Tijdens het gesprek waarin de hulpvrager ons iets over zichzelf en zijn nood vertelt, gebeurt er ook iets met ons. Soms vertelt hij of zij dingen, die wij zelf ook hebben meegeemaakt en gaan onze eigen emoties met ons op de loop. Dit kan voordelig en nadelig zijn. Gods Geest kan ons emoties geven of onze eigen emoties gebruiken. En het is soms heel belangrijk, dat we dan onze emoties ook tonen. Laat de hulpvrager dan maar merken, dat wij hem of haar verstaan en begrijpen met een persoonlijk empathie en dat we met hem of haar kunnen meehuilten. De Geest kan ook daarin genezend werken; "Hier is iemand, die mij begrijpt; en mij niet afwijst alsof ik abnormaal of overgevoelig ben". "Hier iemand, die begrijpt, hoe bang ik ben". Wanneer wij echter zelf een emotionele gebeurtenis uit ons eigen leven helemaal niet of onvoldoende hebben verwerkt en het verhaal van de hulpvrager bij ons onverwerkte emoties oproept, kunnen die een groot nadeel zijn. Onze adviezen, ons gebed en zelfs ons profeteren zouden gekleurd kunnen zijn, door wat we zelf hebben meegemaakt. In dat geval kunnen we het voortouw in de bediening beter aan onze gebedspartner

overgeven. Ik ben verschillende bekende pastores tegengekomen, die weigerden hulp te bieden aan iemand, die worstelde met een lijden, dat voor hen persoonlijk te herkenbaar was.

Het tonen van emoties

Het tonen van emoties en het geven van affectie (lichamelijke aanraking, omarming etc.) Kan ook profetisch zijn in de zin, dat God daardoor Zijn emoties en liefde aan de ander openbaart. We hebben daar goede voorbeelden van gezien. Maar het kunnen natuurlijk ook onze eigen emoties zijn of uitingen van onze eigen bewogenheid, waarmee we de ander overdonderen. Bij voorkeur tonen we lichamelijke affectie of troost aan iemand van dezelfde sekse.

Wanneer er zo'n troost nodig is, roep er dan iemand van dezelfde sekse bij. Een enkele keer kunnen ook moederlijke gevoelens of vaderlijke gevoelens naar iemand van veel jongere leeftijd worden geuit. Dit is een terrein waarop zich alleen volwassen gelovigen moeten begeven!

Geest en tongentaal

Een deel van de nood, waarmee hulpvragers komen, heeft te maken met een gebrekkige toerusting of het niet gebruiken van de wapens, die God ons heeft gegeven. Wanneer zij nog niet vervuld zijn met de Heilige Geest, is het essentieel hun te wijzen op de noodzaak vervuld te zijn met de Heilige Geest en zelf met hulp van de Geest met de Vader en de Zoon te gaan communiceren. Vindt iemand dat (nog) niet nodig, dan blokkeert hij of zij zelf de zegen, de troost en de bescherming van God. Zonder de doop met de Geest is een gelovige uitermate kwetsbaar. Hij of zij verstaat dan nauwelijks het spreken van God in iedere concrete situatie. Ook het veelvuldig gebruik van de gave van het spreken in tongen is een belangrijk wapen in de strijd tegen demonische overheden en om in allerlei situaties de sfeer na Gods hand te zetten.

Wanneer het erom gaat iemand de handen op te leggen voor de vervulling met de Heilige

Geest, vergewis je er dan van te voren van, dat eventuele occulte barrières zijn opgeruimd en dat de persoon in kwestie niet op andere terreinen (bijv. op het terrein van de seksualiteit) gebonden is. Anders gebeurt er soms helemaal niets, of er ontstaat een strijd tussen de Heilige Geest, die wil binnenkomen en de boze geesten, die niet willen vertrekken.

Het zelfbeeld

Sinds de zondeval, waarbij de duivel de mens voorspiegelde, dat hij als God zou zijn, kennende goed en kwaad, heeft de mens met zijn zelfbeeld geworsteld. Dit uitte zich direct in het gevoel van schaamte, waarna de mens zich van bladeren schorten maakte om zich tot een bepaalde hoogte voor de ander te kunnen verbergen. De mens voelt zich reuze kwetsbaar. Soms gaat de mens in zijn eigen kwetsbaarheid ten onder, soms probeert hij met kunstgrepen zijn gekwetste ego op te schroeven. Aan de ene kant zien we het minderwaardigheidscomplex, aan de andere kant de hoogmoed die gepaard gaat met allerlei show of prestatiedrang.

Trotse mensen komen om die reden niet vaak om hulp of gebed vragen, want daarmee zouden zij hun kwetsbaarheid en hulpeloosheid tonen. Soms lopen zij toch ergens anders in hun leven vast en komen om daarvoor hulp of gebed te krijgen. In die situatie zal God dikwijls de trots aan de orde willen stellen en geeft hij ons in die richting een openbaring. Dit wordt niet altijd in dank afgenomen.

Waarheid en niet het resultaat is bepalend

Laat je hierdoor echter niet onzeker maken. Wij worden niet afgerekend op ons succes in de bediening, maar God beoordeelt onze trouw en onze gehoorzaamheid. Ook als de hulpvrager boos wegloopt en wegblijft, betekent dat geen falen van onze kant. De Here Jezus heeft nooit geprobeerd om mensen aan zich te binden. Hij liet degenen, die ongehoorzaam waren of nog niet klaar met zichzelf rustig weggaan. Hij heeft zich nooit in 80 bochten gewrongen of gebedeld,

dat mensen bij Hem zouden blijven of Hem zouden volgen. Tegen de rijke jongeling zei Jezus (Matt.19: 21): *Indien gij volmaakt wilt zijn, ga heen, verkoop uw bezit en geef het aan de armen, en gij zult een schat in de hemelen hebben, en kom hier, volg Mij. Toen de jongeling dit woord hoorde, ging hij bedroefd heen, want hij bezat vele goederen.* Jezus had hem natuurlijk ook kunnen vragen een deel van zijn bezit te verkopen, maar het ging de Heer om de volledige toewijding. Natuurlijk had de Heer verdriet over deze reactie, maar Hij werd er niet onzeker van. Als extra oppepper; ook binnen de psychologie lukt het maar in 30% van de gevallen de patiënt enige hulp te bieden. Het is irreal wanneer wij niet zouden kunnen omgaan met het feit, dat niet iedereen zich laat helpen en dat er mensen zijn die te weinig vertrouwen geven aan ons en aan God om geholpen te kunnen worden.

Gevoelens van minderwaardigheid

Vooraf degenen, die worstelen met minderwaardigheidsgevoelens en afwijzing, komen om hulp. Soms hebben deze gevoelens hem of haar al tot de uiterste wanhoop gedreven en heeft men al pogingen tot zelfdoding ondernomen of met die gedachte gespeeld. De gevoelens van minderwaardigheid, zelfhaat, schuld en voortdurend falen hebben hun oorsprong meestal in de opvoedingssituatie. Daar was gebrek aan begrip, selectieve liefde, soms zelfs diepe afwijzing en verneering. De afwijzing begon soms al direct na de conceptie, omdat een of beide ouders (op dat moment) geen kind wilden hebben. Demonen erkennen het gezag van de opvoeders en ouders over de aan hun toevertrouwde kinderen. Dit geldt ook voor ongeboren kinderen.

Onder de beschermende liefde van beide ouders (zelfs al zijn ze niet gelovig) is het kind redelijk beschermd tegen demonische aanvallen. Trekt een van beide ouders echter zijn beschermende liefde weg, dan wordt het (ongeboren) kind direct door boze geesten overvallen en raakt beschadigd. De gevolgen zijn vaak zichtbaar bij voor adoptie

vrijgegeven kinderen, oorlogskinderen (verkrachting) en bij kinderen van bewust ongetrouwde moeders.

In deze ongeboren fase is het kind ook kwetsbaar als de moeder aan grote angsten blootstaat. Het kind wordt dan als het ware met angst geboren.

De negatieve woorden, die de verantwoordelijke opvoeders na de geboorte over een kwetsbaar kind uitspreken, hebben de kracht van een vloek. Immers de verantwoordelijke opvoeders of ouders hebben de taak om in geestelijk opzicht hun kinderen te beschermen. Wanneer echter deze zelfde opvoeders doem over hun kinderen uitspreken, nemen de boze machten dit op als een vrijbrief om een vloek ten uitvoer te brengen. Het demonische en het psychische gaat dan samen op. Het kwetsbare kind voelt zich in de afwijzing door zijn opvoeders al uiterst onzeker en zal op allerlei terreinen falen door gebrek aan innerlijke zekerheid en doorzettingsvermogen (*self-fulfilling prophecy*).

Tegelijkertijd zullen demonische machten de vloekwoorden van de opvoeders zo veel mogelijk uitvoeren. Zo zullen de uitgesproken negatieve woorden steeds meer vervuld worden en ze zullen zich steeds dieper in de psyche van het kind vastzetten. Het kind zal de negatieve beoordelingen (de leugens) van de opvoeders als een waarheid over het eigen leven in zich opnemen (internaliseren).

Het zelf uitspreken van deze leugens stelt het kind noch meer bloot aan demonische druk en het kind zal de influisteringen van boze geesten, dat het eigen leven geen zin of waarde heeft steeds meer geloven.

In de bediening moeten we zowel het demonische als het psychische terrein aanpakken, en de waarheid tegenover de leugens stellen.

Vergeving en bevrijding

Voordat we verder kunnen, is het belangrijk, dat onze hulpvrager vergeving uitspreekt naar de opvoeders en ouders. Dit is wezenlijk, omdat daarmee iedere grond wordt weggenomen, waarop de demonen kunnen doorgaan met hun geplaag. Tevens wordt daarbij een

stuk pijn weggenomen, die er tussen de hulpvrager en de ouders is. De eerstvolgende stap is het verjagen van de boze machten. Hier is het belangrijk, dat we ons door de Heilige Geest laten lijden. Wat is er allemaal aan de hand? Soms heeft de hulpvrager ons wat verteld en kunnen we daar beginnen. Soms bevat de levensgeschiedenis van de hulpvrager beschamende gebeurtenissen, die men niet uit zichzelf vertelt. Bij het 7-stapten-plan is men in de gelegenheid om systematisch bijna alle aangedane en begane zonden te benoemen. Daarvoor is echter in het nazorgpastoraat geen tijd. We moeten het dus hebben van de openbaring, die de Heilige Geest ons geeft. Daarbij kan uitgebreide kennis over de principes van geestelijke strijd en bevrijding ons helpen, omdat de Heilige Geest ons dan gemakkelijker dingen in herinnering kan brengen.

We kunnen daarbij denken aan pogingen tot zelfdoding, ondergane abortussen, voorechtelijke verhoudingen, eetproblemen etc. Deze situaties hangen meestal samen met demonische gebondenheden of hebben gebondenheden als gevolg. De bewuste demonen kunnen we dan bij hun naam (hun werkzaamheid of de oorzaak, waardoor zij macht hebben gekregen) benoemen en weggagen in de naam van Jezus.

Verbreken van concrete vloek

Een tweede ding, wat onze hulpvrager helpt, is als we geleid door openbaring concrete waarheid tegenover leugen kunnen plaatsen. De dingen die vroeger zijn gezegd of gedaan tegen de hulpvrager, kunnen zo diep en pijnlijk in het leven staan, dat ze moeten

worden ontmaskerd. Wanneer je in het profetisch te spreken speciale dingen geopenbaard krijgt over de vloekwoorden die zijn uitgesproken, kun je die in de naam van de Heer Jezus als leugen ontmaskeren. Dit kunnen uitspraken zijn als: "Om jou hebben papa en mamma altijd ruzie en gaan we scheiden" of: "Ik schaam me voor je" Of: "Jij zult nooit een baan krijgen". "Ik had en jongen willen hebben in plaats van een meisje". "Je jongere zusje doet alles beter dan jij". "Ik vraag mij af of ik wel echt jouw vader ben". Ooit wist ik, dat ik de kwestie als een rechtszaak moest uiteen zetten, waarbij de ouders als beschuldigers, de duivel als aanklager en de Heer als pleitbezorger optrad. Het vonnis van de Goddelijke Rechter luidt: deze uitspraak van vloek is niet waar en wordt officieel ongeldig gemaakt!

Positief proclameren

Het derde geneesmiddel van een laag zelfbeeld is natuurlijk een nieuwe levensstijl van aanbidding en dankbaarheid, waarbij men tot meerdere malen daags de positieve beloften van God over het eigen leven proclameert. De Heilige Geest reageert op een dergelijke proclamatie en zal onze hulpvrager bemoedigen met blijdschap. Dit zal dikwijls met vallen en opstaan gebeuren, maar het is de enige manier om een lang ingesleten patroon voorgoed te doorbreken.